

Den åttonde är av de sju – nummer tre

Daniel två

Jeff Pippenger

2023-09-17

Den fråga vi kommer att söka besvara i denna artikel är hur det första omnämmandet av de riken som förekommer i Bibelns profetior i Daniels andra kapitel överensstämmer med det sista omnämmandet av de riken som förekommer i Bibelns profetior i Uppenbarelseboken sjutton. Jag avser att väcka några frågor om vad som faktiskt identifieras i Nebukadnessars bildstod och om pionjärernas ståndpunkt, att deras historia representerade den tidpunkt då stenen skulle träffa bildstodens fötter.

Syster White identifierar att vi hade nått den punkt där ”Guds heliga verk framställs genom bildstodens fötter, i vilka järnet var blandat med lerhaltig lera”, vilket hon vidare beskriver som ”sammanblandningen av kyrklig maktutövning och statskonst”.

”Vi har kommit till en tid då Guds heliga verk representeras av bildstodens fötter, där järnet var blandat med den leriga leran. Gud har ett folk, ett utvalt folk, vars omdöme måste helgas, och som inte får bli oheligt genom att lägga trä, hö och strå på grunden. Varje själ som är lojal mot Guds bud kommer att se att det utmärkande kännetecknet för vår tro är sjundedagssabbaten. Om regeringen ville ära sabbaten så som Gud har befallt, skulle den stå i Guds styrka och till försvar för den tro som en gång överlämnades åt de heliga. Men statsmän kommer att upprätthålla den falska sabbaten och sammanblanda sin religiösa tro med iakttagandet av detta påvedörets barn, och ställa det över den sabbat som Herren har helgat och välsignat och avskilt för att människan skall hålla den helig, som ett tecken mellan Honom och Hans folk i tusen släktled. Sammanblandningen av kyrkopolitik och statskonst representeras av järnet och leran. Denna förening försvagar all kyrkornas makt. Att ge kyrkan statens makt kommer att medföra onda följder. Människor har nästan gått förbi gränsen för Guds långmodighet. De har satsat sin styrka på politik och har förenat sig med påvedömet. Men tiden kommer då Gud skall straffa dem som har gjort Hans lag om intet, och deras onda verk skall slå tillbaka på dem själva.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, band 4, 1168.

Den tid som vi har kommit till, då Guds heliga verk sammanblandas med kyrkopolitik och statskonst, är en beskrivning av en fortskridande tidsperiod. Hon säger att sammanblandningen ”försvagar all kyrkornas kraft”, och att den ”kommer att medföra onda följder”, och att ”den tid skall komma då Gud skall straffa dem som har upphävt Hans lag.”

Sammanblandningen av kyrka och stat som försvagar kyrkornas kraft är en beskrivning av församlingen i Pergamos, där föreningen av kyrkopolitik och statskonst utgjorde det avfall som föregår uppenbarandet av syndens människa. Pergamos och kejsaren som symboliserar kompromissen mellan kristendom och avgudadyrkan återfinns i det fjärde riket i Daniel två. Den kompromissen framställs i Daniel två genom användningen av ordet ”lera”.

Du, o konung, såg, och se, en stor bildstod. Denna stora bildstod, vars glans var övermåttan stor, stod framför dig; och dess gestalt var fruktansvärd. Denna bildstods huvud var av fint guld, dess bröst och dess armar av silver, dess buk och dess länder av koppar, dess ben av järn, dess fötter delvis av järn och delvis av lera. Du såg till dess att en sten blev uthuggen utan händer, och den träffade bildstoden på dess fötter, som var av järn och lera, och krossade dem. Daniel 2:31–34.

När Daniels uttydning fortsätter är det inte längre ”lera”, utan den har blivit smutsig eller ”dyig lera”.

Och eftersom du såg fötterna och tårna vara delvis av krukmakarlera och delvis av järn, skall riket vara delat; men det skall finnas i det något av järnets styrka, eftersom du såg järnet blandat med lerjord. Daniel 2:41.

Den rena leran, som var Krukmakarens lera, förvandlas till gyttjig lera. Gud är den gudomlige Krukmakaren, och hans verk är aldrig gyttjigt.

Men nu, Herre, är du vår fader; vi är leran, och du vår krukmakare; och vi alla är dina händers verk. Jesaja 64:8.

I den hedniska Roms historia var församlingen i Smyrna ren lera. I Pergamos historia, som är det fjärde riket i Daniel 2, förändras leran till dyig lera. Det som först nämns i avsnittet helt enkelt som ”lera”, och därefter som ”krukmakarlera”, förändras till ”dyig lera”, allteftersom uttydningen fortsätter. Pergamos är den plats där denna förändring fullbordades för att bereda vägen för Tyatira, eller påvliga Rom. Förändringen från ”lera” till ”dyig lera” är avfallet som bereder vägen för Tyatira, vilket Paulus identifierar som ”avfallet först” i Andra Thessalonikerbrevet.

Milleriterna kunde inte se längre än till det fjärde riket, Rom, och förväntade sig att Kristi andra ankomst skulle vara nästa profetiska händelse, ty stenen som slår mot bildstodens fötter representerar den andra ankomsten. Men upprättade Kristus ett rike år 1798? Han kom verkligen in i det allra heligaste den 22 oktober 1844 för att ta emot ett rike, men blev det upprättat vid den tiden?

Svaret på den första av dessa två frågor är att Kristus inte upprättade sitt eviga rike år 1798. Också den andra frågan, huruvida Kristus upprättade sitt eviga rike den 22 oktober 1844 eller inte, besvaras nekande.

Upprättades ett rike under det hedniska Roms tid? Jag frågar detta därför att pionjärerna förstod det fjärde riket som både det hedniska och det påvliga Rom, vilket fastställer 1798 som avslutningen på det fjärde riket, då Kristus skulle upprätta ett evigt rike. Men Uppenbarelseboken identifierar fyra riken som följer efter det hedniska Rom.

Om det fjärde riket av järn i Daniel två helt enkelt representerar det hedniska Rom, där Konstantins kompromiss representeras av att leran förvandlas till smetig lera, upprättade då Kristus ett rike i den historien? Svaret är ja. Vid korset, vilket är Pergamos historia, inte Tyatiras, upprättade Kristus sitt ”nådens” rike. Ett evigt rike upprättades vid korset, och det rikets tron är en förebild för en tron som upprättas under det sena regnet. Denna tron under det sena regnet representerar hans

”härlighetens” rike.

Det tillkännagivande som lärjungarna hade framfört i Herrens namn var i varje avseende riktigt, och de händelser som det hänvisade till ägde redan då rum. ”Tiden är fullbordad, och Guds rike är nära”, hade varit deras budskap. Vid utgången av ”tiden” — de sextionio veckorna i Daniel 9, som skulle sträcka sig fram till Messias, ”den Smorde” — hade Kristus mottagit Andens smörjelse efter sitt dop av Johannes i Jordan. Och det ”Guds rike” som de hade förkunnat vara nära upprättades genom Kristi död. Detta rike var inte, såsom de hade blivit lärda att tro, ett jordiskt imperium. Inte heller var det det framtida, odödliga rike som skall upprättas när ”riket och väldet och storheten hos rikena under hela himmelen skall ges åt den Högstes heligas folk”, det eviga rike i vilket ”alla välden skall tjäna och lyda honom”. Daniel 7:27. Såsom uttrycket ”Guds rike” används i Bibeln, betecknar det både nådens rike och härlighetens rike. Nådens rike framställs av Paulus i brevet till hebréerna. Efter att ha hänvisat till Kristus, den medlidsamme förebedjaren som ”har medlidande med våra svagheter”, säger aposteln: ”Låt oss därför frimodigt träda fram till nådens tron, för att vi må få barmhärtighet och finna nåd.” Hebreerbrevet 4:15, 16. Nådens tron representerar nådens rike; ty en trons existens förutsätter ett rikets existens. I många av sina liknelser använder Kristus uttrycket ”himmelriket” för att beteckna den gudomliga nådens verk i människors hjärtan.

”Härlighetens tron representerar alltså härlighetens rike; och detta rike åsyftas i Frälsarens ord: ’När Människosonen kommer i sin härlighet, och alla de heliga änglarna med honom, då skall han sätta sig på sin härlighets tron, och inför honom skall alla folk församlas.’ Matteus 25:31, 32. Detta rike tillhör ännu framtiden. Det skall inte upprättas förrän vid Kristi andra ankomst.

”Nådens rike instiftades omedelbart efter människans fall, när en plan utarbetades för den skyldiga människosläktets återlösning. Då existerade det i Guds uppsåt och genom hans löfte; och genom tro kunde människor bli dess undersåtar. Ändå blev det inte faktiskt upprättat förrän vid Kristi död. Även efter att ha påbörjat sitt jordiska uppdrag kunde Frälsaren, uttrötad av människornas hårdnackenhets och otacksamhet, ha dragit sig tillbaka från offret på Golgata. I Getsemane darrade veets kalk i hans hand. Han kunde till och med då ha torkat blodssvetten från sin panna och ha lämnat det skyldiga människosläktet att förgås i sin missgärning. Hade han gjort detta, skulle det inte ha funnits någon återlösning för fallna människor. Men när Frälsaren gav upp sitt liv och med sitt sista andetag ropade: ’Det är fullbordat’, då var uppfyllelsen av återlösningssplanen tryggad. Löftet om frälsning, som gavs åt det syndiga paret i Eden, blev stadfäst. Nådens rike, som tidigare hade existerat genom Guds löfte, blev då upprättat.” The Great Controversy, 347.

Kristus upprättade verkligen ett evigt rike i den profetiska historien om det hedniska Rom, inte vid slutet av det påvliga Rom. Han upprättar också sitt härlighetsrike vid sin andra ankomst, vilket innefattar historien om det sena regnet, när Islams fyra vindar släpps lösa.

”Det sena regnet kommer över dem som är rena — då skall alla ta emot det såsom förr.

”När de fyra änglarna släpper taget, kommer Kristus att upprätta sitt rike. Ingen får det sena regnet utom de som gör allt de kan. Kristus skulle hjälpa oss. Alla skulle kunna segra genom Guds nåd, genom Jesu blod. Hela himlen är intresserad av verket. Änglarna är intresserade.”

Spalding and Magan, 3.

När de fyra vindarna släpps lös upprättar Kristus sitt rike. Både det sena regnet och lösandet av de fyra vindarna representerar fortskridande skeenden, och ingetdera representerar en tidpunkt. De fyra vindarna representerar islam.

”Änglar håller de fyra vindarna tillbaka, framställda såsom en ursinnig häst som söker slita sig lös och störta fram över hela jordens yta, med förödelse och död i sitt spår.

”Skall vi sova på själva randen av den eviga världen? Skall vi vara slöa och kalla och döda? O, att vi i våra församlingar måtte ha Guds Ande och andedräkt inblåst i hans folk, så att de kunde stå på sina fötter och leva. Vi behöver inse att vägen är smal och porten trång. Men när vi går in genom den trånga porten, är dess vidd utan gräns.” Manuscript Releases, volym 20, 217.

Änglarna håller tillbaka Islams vredgade häst, som söker bryta sig lös och bära död och förstörelse i sitt spår, under den tidsperiod då Guds Ande utandas över Guds folk. Då står de upp på sina fötter och får liv. Innan Anden utandas över dem är Guds folk dött, ty Andens andedräkt får dem att resa sig upp och leva. När syster White säger att vi nu har kommit till en tid då bildstodens fötter, blandade med järn och lerig lera, representerar föreningen mellan kyrka och stat, låg den sena regnets utgjutelse ännu i framtiden.

”Det sena regnet skall falla över Guds folk. En mäktig ängel skall stiga ned från himlen, och hela jorden skall upplysas av hans härlighet.” Review and Herald, 21 april 1891.

Det finns två röster i Uppenbarelseboken arton.

”När Jesus började sin offentliga tjänst, renade Han templet från dess vanhelgande skändning. Bland de sista handlingarna i Hans tjänst var den andra reningen av templet. Så ges i det sista verket för världens varning två särskilda kallelser till församlingarna.” Selected Messages, bok 2, 118.

Den första rösten är en väckarkallelse för Guds folk, den andra rösten är väckarkallelsen för Guds andra barn som fortfarande är i Babylon.

”Det finns en värld som ligger i ondska, i bedrägeri och villfarelse, i själva dödsskuggan, — sovande, sovande. Vilka känner själanöd för att väcka dem? Vilken röst kan nå dem? Mina tankar förs till framtiden, då signalen kommer att ges: ’Se, brudgummen kommer; gå ut för att möta honom.’ Men somliga kommer att ha dröjt med att skaffa oljan för att fylla på sina lampor, och alltför sent kommer de att finna att karaktären, som representeras av oljan, inte kan överföras.” Bible Echo, 4 maj 1896.

I avsnittet ställdes två frågor. Vilka erfar själslig vanda för att väckas? Vilken röst kan nå dem?

Den ”röst” som väcker världen är den andra rösten i Uppenbarelseboken arton, som kallar Guds andra hjord ut ur Babylon. Både Guds folk och världen behöver väckas genom midnattsropet, som helt enkelt är en annan symbol för det sena regnet.

Hade milleriterna rätt i att fastslå att Kristus i det fjärde rikets dagar skulle upprätta ett evigt rike? Ja.

Han upprättade sitt "nådens" rike vid korset, vilket skedde under det fjärde rikets historia i Bibelns profetior. Detta rike var det hedniska Rom. Representeras i Daniel två det avfall som föregår församlingen i Tyatira? Ja, ty lera, som representerar Guds folk, förändrades från lera till dyig lera. Så var finns Tyatira i statyn? Eller finns det ens i statyn? Det representeras i statyn, och Nebukadnessar kastar ljus över detta faktum när han når höjden av sin stolta arrogans i Daniel kapitel fyra.

Kungen talade och sade: Är inte detta det stora Babylon, som jag har byggt till ett kungligt residens genom min makts styrka och till ära för min härlighet? Daniel 4:30.

Strax före Nebukadnessars dom på tvåtusen femhundra tjugo dagar, då han levde som ett markens djur, visade han sin stolthet genom att ställa frågan om det var han som hade byggt det rike som är det stora Babylon. Skökan i Uppenbarelseboken sjutton har skrivet på sin panna: "HEMLIGHET, DET STORA BABYLON, MODER TILL JORDENS SKÖKOR OCH VEDERSTYGGELSER." Den romerska kyrkan, såsom syster White kallar henne, är det stora Babylon. Huvudet av guld i bilden representerar det bokstavliga Babylon, och det representerar också det andliga Babylon, det femte riket i Bibelns profetia, som har den särskilda egenskapen att vara den makt som mottog ett dödligt sår. I Jesaja tjugotre skulle den påvliga makten, representerad som Tyrus, vara bortglömd i sjuttio år, såsom en kungas dagar. Det bokstavliga Babylon, representerat av Nebukadnessar, mottog också ett dödligt sår som blev läkt när Nebukadnessar förvisades från sitt rike i tvåtusen femhundra tjugo dagar. Det bokstavliga, det stora Babylon var en förebild för det andliga, det stora Babylon, och båda fick sina riken tillfälligt frantagna och därefter återställda. Skökan i Uppenbarelseboken sjutton hade inte en bägare av silver i sin hand, inte heller en bägare av koppar eller järn; hon hade en gyllene bägare.

Och kvinnan var klädd i purpur och scharlakan och smyckad med guld och ädla stenar och pärlor, och i sin hand hade hon en gyllene bägare, full av styggelser och orenheten i hennes otukt. Uppenbarelseboken 17:4.

Guldet representerade det bokstavliga Babylon och det representerar också det andliga Babylon, det femte riket i Bibelns profetia, som fick ett dödligt sår år 1798, när det sjätte riket i Bibelns profetia besteg tronen. Det bokstavliga Babylon i statyn följdes av ett silverrike som bestod av två makter, moderna och perserna, och det persiska hornet i Daniel åtta kom upp sist och högre. Darius modern var det första hornet, och hans general, Cyrus, var en perser som slutligen skulle komma till makten efter den mediske kungen Darius.

Kyros var en förebild för Kristus, som skulle inleda processen att befria Guds folk ur fångenskapen. Det medo-persiska riket representerar det sjätte riket i Bibelns profetia, vilket är Förenta staterna. Förenta staterna har två horn som representerar republikanism och protestantism. Dareios representerar Förenta staternas republikanska horn, och Kyros representerar protestantismens horn. Liksom Kyros inledde processen att befria Guds folk för att återuppbygga Jerusalem och templet, var Förenta staterna det land som upprestes för att befria de fångna ur det

andliga Babylons fångenskap för att upprätta det andliga templet, vars grund milleriterna lade. Den bokstavliga fångenskapen i Babylon, som varade i sjuttio år, var en förebild för fångenskapen i det andliga Babylon under ett tusen två hundra sextio år. Förenta staterna är axlarna av silver i Nebukadnessars bildstod.

Det tredje riket av koppar var Grekland, vilket representerar ett världsomfattande rike. Detta rike är Förenta nationerna, som i Uppenbarelsboken sjutton var det rike som år 1798 ännu inte hade kommit. De tio kungarna i Uppenbarelsboken sjutton är ense om att ge sitt rike åt påvedömet, det åttonde riket, som är av de sju. De ingår denna överenskommelse därför att de tvingas till det av Förenta staterna, och därför att världen förstörs av islams ”fyra vindar”, vilka släpps lösa under tiden för det sena regnet, som börjar utgjas i fullhet vid söndagslagen i Förenta staterna.

Vid söndagslagen i Förenta staterna upprättar Gud sitt ”härlighets” rike, när han upphöjer sitt folk till ett baner för att kalla Guds andra barn ut ur Babylon. Således träder protestantismens horn fram sist och är högre än det första, i överensstämmelse med Medo-Persiens två horn. När Förenta nationerna väl går med på att överlämna kontrollen över världen åt påvedömet, släpps islams fyra vindar lösa, och det världsomspännande riket ställs inför den krigsföring som följde efter Greklands första horns död, det horn som bröts av och frambringade fyra horn.

När bilden når fötterna av järn (statskonst) och lerig lera (kyrkopolitik) och de tio tårna (tio kungar), träffar stenen, som utan händer har huggits ut ur berget, bildens fötter. Milleriterna återgav Daniels bild korrekt, så långt de kunde vara korrekta utifrån sin ståndpunkt i den profetiska historien. Men Alfa och Omega framställer alltid slutet genom början, och de fyra rikena i Nebukadnessars bild representerar fyra bokstavliga riken som förebildar sina andliga motsvarigheter vid världens ände.

Bland historiens riken träder Rom fram som det åttonde och är av de sju. I Daniel sju träder Rom fram som det åttonde och är av de sju. I Daniel åtta träder Rom fram som det åttonde och är av de sju. I Uppenbarelsboken sjutton träder Rom fram som det åttonde och är av de sju. I Daniel två, som utgör det första omnämmandet av bibelprofetians riken, träder det moderna andliga Rom fram som det åttonde och är av de sju. Den första (Alfa) framställningen av bibelprofetians riken identifierar den sista (Omega).

”Vi har kommit till en tid då Guds heliga verk framställs genom bildstodens fötter, där järnet var blandat med den leriga leran. Gud har ett folk, ett utvalt folk, vars omdöme måste helgas, som inte får bli oheligt genom att lägga trä, hö och halm på grunden. Varje själ som är lojal mot Guds bud skall inse att det särskiljande kännetecknet för vår tro är sjundedagssabbaten. Om regeringen ville ära sabbaten så som Gud har befallt, skulle den stå i Guds kraft och till försvar för den tro som en gång överlämnades åt de heliga. Men statsmän kommer att upprätthålla den falska sabbaten och blanda sin religiösa tro med iakttagandet av detta påvedömet barn, och sätta det över den sabbat som Herren har helgat och välsignat, och avskilt för att människan skall hålla den helig, som ett tecken mellan Honom och Hans folk i tusen släktled. Sammanblandningen av kyrkopolitik och statskonst framställs genom järnet och leran. Denna förening försvagar all kyrkornas kraft. Detta att förläna kyrkan statens makt kommer att medföra onda följder. Människor har nästan gått förbi gränsen för Guds

långmodighet. De har satsat sin styrka på politik och förenat sig med påvedömet. Men den tid skall komma då Gud kommer att straffa dem som har satt Hans lag ur kraft, och deras onda verk skall slå tillbaka på dem själva.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, band 4, 1168.

Alfa och Omega har gjort den korrekta pionjärförståelsen av Daniel två ”ny”.

Och han som satt på tronen sade: Se, jag gör allting nytt. Och han sade till mig: Skriv, ty dessa ord är sanna och trovärdiga. Och han sade till mig: Det är fullbordat. Jag är Alfa och Omega, begynnelsen och änden. Åt den som törstar skall jag fritt ge ur källan med livets vatten. Uppenbarelseboken 21:5, 6.